

Jesteś tutaj: [Strona główna](#) | [Recenzje](#) | [Nie zabijaj, nie cudzołóż](#)

Nie zabijaj, nie cudzołóż

Dekalog, reż. Tian Gebing, Narodowy Stary Teatr im. Heleny Modrzejewskiej w KrakowieMAGDALENA FIGZAŁ-
JANIKOWSKA

W krakowskim *Dekalogu* Tiana Gebinga wizualnie wszystko wygląda pięknie – poszczególne sceny pomyślane zostały jako urzekające swą estetyką obrazy, oparte na ścisłym zespoleniu światła, ruchu i dźwięków. Problem w tym, że z tych plastycznie ukształtowanych wizji nie wylania się żadna konkretna treść, nic, co pozwoliłoby nam z jakiejś nowej perspektywy spojrzeć na biblijny Dekalog.

Pierwsza scena rozegrana zostaje między dwiema kobietami – Małgorzatą Gałkowską i chińską aktorką Yanan Wang. Jest to scena niema, złożona z

symbolicznych ruchów ciała, oddechów i gestów – rodzaj tajemniczej introdukcji, oczyszczenia, a być może inicjacji. Trudno odgadnąć zamysł reżysera. Ważnym tropem jest z pewnością ciało – to ono zostaje wysunięte na plan pierwszy i pozostaje głównym medium aż do finału przedstawienia. Wyeksponowaniu fizyczności i motoryczności aktorów sprzyja ascetyczna i neutralna wobec ich działań scenografia Justyny Łagowskiej. Przestrzeń, w której poruszają się aktorki, jest pusta – uwagę przykuwa jedynie błyszcząca podłoga oraz przezroczysta zasłona zamykająca głąb sceny. Wszystko utrzymane jest w skali szarości, którą co jakiś czas przelamują zastosowane efekty świetlne.

Już z początkiem przedstawienia można odnieść wrażenie, że nacisk położony został tu przede wszystkim na formę – dla Tiana Gebinga istotne znaczenie zdaje się mieć kompozycja i tonacja poszczególnych scen. W kolejnych odsłonach spektaklu obserwujemy przede wszystkim fizyczne zmagania aktorów – indywidualne lub zbiorowe kreacje ruchowe, zorganizowane w serię symbolicznych obrazów. Niestety nie wszystkie one są czytelne, a wymyślony przez reżysera „szyfr” dość szybko wyczerpuje swe możliwości. Szkoda, bo projekt Starego Teatru w Krakowie zapowiadał się dość interesująco.

Na uwagę zasługuje już sam pomysł przeniesienia na deski teatru biblijnego Dekalogu. Do tego reżyserię przedstawienia powierzono chińskiemu twórcy, który z tradycją judeochrześcijańską oraz samym przekazem biblijnym ma niewiele wspólnego. Ten zabieg miał odświeżyć nieco nasze europejskie spojrzenie na dziesięć przykazań oraz poddać je analizie z zupełnie odmiennej kulturowo perspektywy. Tian Gebing, zaproszony przez Stary Teatr do realizacji spektaklu, jest reżyserem i współzałożycielem awangardowej grupy teatralnej Paper Tiger Theatre Studio. Przedstawienia zespołu czerpią obficie z teatru tańca i traktują ciało jako jeden z głównych środków przekazu. Tekst jest tu zwykle środkiem pomocniczym, ponadto nie zawsze jest nim literatura. Gebing przekłada na język teatru rozmaite pisma – instrukcje obsługi, artykuły i komunikaty prasowe, czy też stenogramy rozpraw sądowych. Tym razem padło na Dekalog, który odczytany został przez reżysera w kontekście powiązanych z nim historii biblijnych oraz współczesnej kultury konsumpcyjnej.

Na scenie pojawia się dziesięcioro podobnie ubranych aktorów – każdemu z nich przypisuje reżyser jedno przykazanie. Aktorzy nie wypowiadają ich jednak w całości – słyszymy jedynie pierwsze słowa informujące o kodeksowym charakterze biblijnego tekstu: „nie będziesz”, „pamiętaj”, „nie”. Ta seria zakazów i nakazów rozwinięta zostaje w dalszej części przedstawienia, prezentującej wybrane fragmenty Księgi Wyjścia, a także szukającej powiązań między biblijnymi przykazaniami a różnorodnymi zapisami regulującymi życie społeczne w Polsce i innych krajach Europy. Przywołany zostaje między innymi fragment ustawy o zakazie handlu w święta, a także ustępy z prawa karnego dotyczące przypadku obrony własnej. Im bliżej finału, tym więcej pojawiających się tu cytatów, motywów biblijnych, symbolicznych gestów i rozmaitych rekwizytów (w tym drewnianych desek, które towarzyszą aktorom od samego początku). W tkankę spektaklu wplata reżyser także scenę ukrzyżowania, z charakterystyczną sekwencją ruchową do słów „my zabilimy go”, czy też modlitwę „Ojczy nasz”, zestawioną z przezroczystymi parasolami z lampkami, które trzymają w rękach aktorki. Prócz kwestii wypowiadanych w języku polskim słuchamy również opowieści w języku chińskim – między innymi historii matki, której dziecko zostało porwane. Zasygnalizowanych wątków, przytoczonych wersetów Biblii i metaforycznych gestów jest w spektaklu Tiana Gebinga bez liku. Niestety wszystkie te elementy jakoś nie chcą ułożyć się w spójną całość, nie pobudzają też specjalnie do podjęcia jakiegokolwiek refleksji nad współczesnym rozumieniem Dekalogu. Podsuwane w kolejnych scenach tropy mieszają się ze sobą i rozmywają bez wyraźnej puenty.

Owszem, można docenić wizualno-estetyczne walory spektaklu – plastyczną kompozycję poszczególnych scen, ciekawą grę światłem i wymagające sporego wysiłku od aktorów układy choreograficzne (powstałe we współpracy z chińską aktorką i tancerką Yanan Wang). Jednakże chyba nie tylko o ten formalny aspekt przedstawienia tutaj chodziło.

Wbrew zapowiedziom towarzyszącym premierze spektaklu z obrazów zaproponowanych przez chińskiego reżysera nie wylania się żadna oryginalna ani inspirująca refleksja na temat zbioru zasad moralnych obowiązujących wyznawców judaizmu i chrześcijaństwa. Oglądając *Dekalog* Tiana Gebinga można odnieść wrażenie, że reżyser nie poszukiwał wcale środków do wyrażenia zaproponowanego tematu, ale odwrotnie – w swoją gotową wizję widowiska scenicznego wplótł gdzieś po drodze dziesięć przykazań biblijnych.

20-07-2016

Narodowy Stary Teatr im. Heleny Modrzejewskiej w Krakowie

Dekalog

reżyseria: Tian Gebing

dramaturgia: Michał Buszewicz

scenografia i kostiumy: Justyna Łagowska

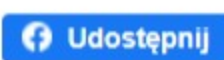
muzyka: Piotr Kurek

wideo: Bartek Zapart

obsada: Małgorzata Gałkowska, Grzegorz Grabowski, Katarzyna Krzanowska, Błażej Peszek, Paulina Puślednik, Krzysztof Stawowy, Yanan Wang/ Magdalena Herman-Urbańska/ Katarzyna Gocał, Yan Lei/ Paulina Chyra/ Kinga Duda, Marta Ścisłowicz, Szymon Czacki

premiery: 27.05.2016

TAGI: Michał Buszewicz, Tian Gebing, Kraków, Narodowy Stary Teatr im. Heleny Modrzejewskiej,

SKOMENTUJ

Autor

lub [zaloguj się](#)

Treść komentarza

Aby potwierdzić, że nie jesteś robotem, wpisz wynik działania:jeden razy osiem jako liczbę:

KOMENTARZE (0)

POWIĄZANE TEATRY

Narodowy Stary Teatr im.
Heleny Modrzejewskiej

PRZECZYTAJ TEŻ

Joanna Ostrowska
Słońce, góry i ... „zakopianina”Magdalena Figzał-Janikowska
Podróż sentymentalnaŁukasz Drewniak
K/372: Świadkowie i
sojusznicy. Warszawa,
Gdańsk, KrakówAnna Królicza
Witkacy i taniec?Dominik Gac
Sto lat to za małoJoanna Ostrowska
Teatr z końca świata o końcu
świata

KALENDARIUM

26
IV
2024
Łódzkie Spotkania Baletowe
XXVII edycja

BĄDŹ NA BIEŻĄCO

